

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 551

гр. София, 24.01.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в закрито заседание на 24.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

като разгледа дело номер **1089** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248, ал.3 ГПК.

По делото е постановено решение № 6745/17.11.2021 г., с което са отхвърлени исковите с правно основание чл.2в, ал.1, т.1, вр. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, предявени от А. В. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], срещу Българска народна банка, за заплащане на обезщетения за имуществени вреди в размер на 111 600 лв. и 677 000 евро.

Постъпила молба от 09.12.2021 Г. от ответника БНБ с искане за изменение на решението в частта за разноските. Ответникът оспорва размера на присъдените в негова полза разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 18 000 лв. Претендира за присъждане на пълния размер на разноските за адвокатско възнаграждение от 36 000 лв.

Постъпила е молба от 17.12.2021 г. от ищеца А. В. Х., чрез адв. С. А., с искане за изменение на постановеното по делото решение № 6745/17.11.2021 г. в частта за разноските чрез намаляване на присъденото в полза на ответника адвокатско възнаграждение в неговия минимум, т.е. от присъдените 18 000 лв. на 13804.48 лв. съгласно Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответникът БНБ е депозирал писмен отговор от 05.01.2021 г. съгласно чл.248, ал.2 ГПК с искане молбата за разноски на ищеца да бъде оставена без уважение. Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. Молбите на страните са постъпили в срока по чл.248, ал.1 ГПК, поради което съдът ги намира за процесуално допустими.

1. По молбата на ответника БНБ:

В съдебното решение съдът е изразил воля, че в производството ответникът е защитаван от двама адвокати, като по аргумент от чл.78, ал.1 ГПК и чл.143, ал.1 АПК се дължат сторените разноски само за един адвокат. Така при претендирани разноски за адвокатско възнаграждение от 36 000 лв. съдът е присъдил половината – 18 000 лв.

Съдът, в решаващия си състав, споделя доводите на ответника БНБ, че смисълът на разпоредбата относно дължимото възнаграждение за „един адвокат“ е да се възмезди осъществената процесуална защита в рамките на едно производство, пред съответната съдебна инстанция. Принципно вярна е тезата, че участието и на други адвокати по делото, не може да се отрази на отговорността за разноски и да обоснове заплащане на сторени разноски в по-нисък размер от заплатеното възнаграждение за един адвокат, договорено за процесуално представителство по делото, респективно в по-нисък размер при прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК. Единственият процесуален ред за редуциране на заплатеното от страната адвокатско възнаграждение е по чл.78, ал.5 ГПК – ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото

В случая, по делото е представен един договор за предоставяне на правни услуги, поради което са правилни възраженията на ответника, че заплатеното от него адвокатско възнаграждение за „един адвокат“ следва да се счита в размер на 36 000 лв. Съдът е използвал разделянето на претендираното възнаграждение на две като обективен критерий за неговия справедлив и обоснован размер по смисъла на чл.36 от Закона за адвокатурата, респ. съответстващ на фактическата и правна сложност на спора съгласно чл.78, ал.5 ГПК. Изложеното е в съответствие с практиката на Европейския съд по правата на човека, че понасянето на несъразмерни разноски от ищеца при претенцията за обезщетение по ЗОДОВ не следва да препятства неговия достъп до съд.

Така, в Решение на ЕСПЧ от 12 юли 2007 г. С. срещу България (S. v. B.), № 68490/01 и Решение на ЕСПЧ от 08.01.2013 г. по дело Н. Д. срещу България (Жалба № 30544/06 г.) ЕСПЧ е постановил, че налагането на значителна финансова тежест, дължима след приключване на производството, може да действа като ограничение на правото на съд (вж. С., § 54 и М., § 57, и двете цитирани по-горе, както и Ц. срещу България (Т. v. B.), № 20594/02, § 26, 12 юни 2008 г.). Независимо, че решенията на ЕСПЧ са постановени по повод на дължима държавна такса по размер на 4 % по дела по ЗОДОВ, каквото изискване вече не съществува, то същите представляват ориентир относно тълкуването на правото на достъп до съд по смисъла на чл.6, пар.1 от ЕКПЧ. Като такава се разглежда ситуация, която е вероятно да разубеди жертвите да предявяват искове срещу държавата или да искат принудително изпълнение на съдебни решения в тяхна полза, която не може да се разглежда като разумно ограничение на правото на жалбоподателя на достъп до съд.

По изложените мотиви, съобразявайки характера на производството по ЗОДОВ и фактическата и правна сложност на спора, съдът е намерил основание в решение № 6745/17.11.2021 г. да намали наполовина размера на претендираното адвокатско възнаграждение. Не е налице основание за промяна на така формираната в решението воля в частта за разноските.

2. По молбата на ищеца А. В. Х.:

Противно на твърденията в молбата от 17.12.2021 г. в решение № 6745/17.11.2021 г. съдът е изложил мотиви относно присъдения размер на адвокатско възнаграждение от

18 000 лв., като е приел, че същият не се различава значително от минималния по Наредба № 1/2004 г. и съответства на фактическата и правна сложност на спора.

Съдът не намира основание за отклонение от възприетата в решение № 6745/17.11.2021 г. позиция. Напротив, правилно е становището на ответника БНБ в писмения му отговор от 05.01.2021 г. за неправилно пресметнат размер на минималното адвокатско възнаграждение по Наредба № 1/2004 г. поради невключване в него на дължимия ДДС. Чрез включване на дължимия ДДС минимумът на възнаграждението следва да се определи на 16608.58 лв., което допълнително го доближава до присъдения размер от 18 000 лв.

По изложените съображения двете молби за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските не следва да бъдат уважавани.

Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 09.12.2021 г. на ответника БНБ и молбата от 17.12.2021 г. на ищеца А. В. Х., за изменение на постановеното по делото решение № 6745/17.11.2021 г. в частта за разноските.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 14 (четиринадесет) дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: